

Razne stvari.

Naše slike.

Dasi se trudimo za slike z veseljem, vendar nam kane v kupo žalost tedaj, kadar vidimo, kako našinci še malo cenijo in umevajo umetne proizvode. Semtertje naletimo na tako nevednost, drugodi celó na nekako ponosno zaničevanje slikovitega dela v našem listu, kakor bi se delale slike prav tako, kakor ribniška rešeta, če ne še lože in ceneje. — Prazniku dné 2. sveč. posvečujemo sliko M. B. na str. 73. Neizrekljiva milina v obrazih, natančnost v risanju, nebeški mir — odseva nam s podobe. — Vremenske razmere naj pojasnujeta dve pokrajinski sliki. Prva, na strani 80. kaže samotni mlin ob Dunavu. Ogledovalec ima pred seboj v daljavi še jasno nebo, a nad njim se oblači. Zato se tako blišči velika reka. — Druga slika na str. 81. kaže nam bližajoči se vihar. Veter že pritiska močno v drevesa, plaho gleda žival, kaj neki pride. Oblaki pa se čim dalje bolj zlivajo v temno celoto. — „Stav-nico“ na strani 91. je naredil naš risar po drugi preprosti sliki nekoga, ki je stavnice še videl sam. Tako smo oteli staro navado vsaj pozabljenosti sedanje in poznejše dóbe. Da bi mogli le večkrat tako predočevati narodne šege!

Koncert pevskega zbora „Glasbene Matice“. Ob kratkem se spominjamo „pevskega večera“, ki so ga priredili pevci „Glasbene Matice“ dné 19. prosinca. Pravimo „ob kratkem“, ker ni bil pravi ali redni koncert naše „Gl. Matice“. Kot novosti sta se peli p. Sattnerja „Za dom med bojni grom!“ in župnika Aljaža „Občutki“. Obe sta jako uga-jali. Zaradi veselega značaja tega večera je bilo občinstvo jako mnogoštevilno. — Primerneje bi se pač take narodne zabave osnavljale na nedeljo zvečer.

Z elektriko razsvetljene kmečke koč. Občina Pergine, vshodno od Trienta na Tirolskem, oskrbela si je po ceni elektriko. Čez sto konjskih sil je že oddanih obrtnikom, in ker se morejo kupiti tudi luči, ki svetijo le toliko kakor pet navadnih sveč, omislilo si je več kmetov električno razsvetljavo pod slamnato streho, posebno ker stane jedna luč za celo leto le 2 gld. 75 kr.

Škofovske mitre iz — aluminija. Ker je aluminij jako lahka kovina, naročila je kazanska katedrala v Petrogradu za (razkolniškega) metropolita Paladija mitro iz aluminija. Težka je le jeden funt, a druge mitre iz brokata tehtajo pet do šest funtov in so tudi precej dražje. Jednako mitro si je preskrbel tudi kijevski samostanski opat za on-dotnega metropolita.

Jurij Pinkert je izumil trikolesnik, s katerim se lahko voziš po vodi. Kolesa imajo stanice, v katerih ni zraka, podobne velikim mehurjem. Prevozil je morsko ožino med Francijo in Ang-leško, a iznajdba še ni dovršena in izumitelj jo izpopolnjuje.

Ruski car ima podložnike, ki ne marajo za stiskanje rok, trdeč, da je to škodljivo. V mestu Baku ob Kaspiškem jezeru se je ustanovilo društvo, čegar člani plačujejo na leto šest rubljev z ob-ljubo, da nikomur ne stisnejo roke, jedino le tedaj, če ima rokavice. Kdor obljubo prelomi, plača veliko kazen. Dohodki se rabijo za dobrodelne na-mene.

Če ti močno teče kri, ustaviš jo najlože, če po-ložiš vato na rano, katero si omočil z gorko vodo. Uspeh je nepričakovan. S samo vato, ali če jo omočiš z mrzlo vodo, pa ne opraviš ničesar.

Da spraviš rjo z železa ali jekla vzemi jedno četrt nežganega apna, pol funta sode in pol funta navadnega mila, in vse to polij z vodo toliko, da je zmes pod vodo. Vanjo deni rejnate stvari, in jih pusti čez noč v tekočini.

Gius. Verdi, najboljši sedanji operni skladatelj, se je porodil dné 9. vinotoka l. 1814. v Bussetu pri Parmu na Laškem. Star 19 let je šel v Milan na glasbeno šolo in se je potem naselil v Genovi, kjer živi še sedaj. Zložil je mnogo slavnih oper: *Oberto*, conte di san Bonifacio, 1839; *Un giorno di regno*, ossia il finto Stanislao, 1840; *Nabucodonosor*, 1842; *I Lombardi alla prima crociata*; *Ernani*; *I due Foscari*, 1843 in 44; *Giovanna d'Arco*, 1845; *Algira*, 1845; *Attila*, 1846; *Mac-beth*, 1847; *I masuadieri*, 1847; *Il corsaro*, 1848; *Luisa Miller*, 1849; *La battaglia di Legnano*, 1849; *Stiffelio*, 1850; *Rigoletto*, 1851; *Il Trovatore*, 1851; *Vêpres siciliennes*, 1855; *Simone Boccanegra*, 1856; *Arolda*, 1857; *Un ballo in maschera*, 1859; *La traviata*, 1863; *La forza del destino*; *Don Carlos*, 1866; *Aïda*, 1871, za laško opero v Kajiri; jeden „requiem“ iz l. 1874; kvartet za godala, 1876, in mnogo drugega.

Verdi je komponoval preveč za čutnost. Pri-sluzil si je z godbo mnogo denarja; v svoji oporoki je odložil svoje nad 10 milijonov lir vredno imetje za zgradbo velike palače, kjer bi bilo z vsem preskrbljenih na stare dni 200 glasbenih umetnikov, katerim ni ta umetnost pomagala k bo-gastvu. Verdi želi videti poslopje dozidano, predno umrje.

Take sreče želimo tudi našim glasbenim pr-vakom.

I. J.